

Přeživší z Lidic Marie Šupíková: Hrozně mi ublížili. S besedami končím

denik.cz/z_domova/marie-supikova-gestapo-naciste-lidice-pamatnik-20191101.html

Kateřina Perknerová

3. listopadu 2019

0

Nehodnoceno, buďte první!

3. 11. 2019

Marie Šupíková se narodila v roce 1932. Když jí bylo deset let, nacisté vypálili její rodnou obec Lidice. Otce zastřelili, matku odvěkli do koncentračního tábora, patnáctiletého bratra popravili. Marie se přes polskou Lodž dostala do Německa na převýchovu. Po válce se vrátila domů. Vychovala ji teta, protože matka na následky věznění zemřela již v roce 1946. Proč je podle Marie Šupíkové důležité nezapomínat a co ji vedlo k přerušení spolupráce s Památníkem Lidice? O tom hovořila s Deníkem.

[Kliknutím zvětšíte](#)

 [11 fotografií v galerii >](#)

Marie Šupíková | Foto: Deník / Martin Divíšek

Od lidické tragédie uplynulo 77 let. Pro mladou generaci je to dávná minulost, jak dávná je pro vás?

Pro mě to není dávno. Žiju minulostí. Do Lidic jsem se zpátky nastěhovala s rodinou v roce 1955, dcerce byly čtyři měsíce. Od té doby tu bydlím. Lidé se nás přeživších ptali, proč se chceme do Lidic vracet, když jsme tu prožili tolik bolesti. Jenomže Lidice jsou naším rodištěm a my sem patříme.

Když na dveře vašeho domu zabušili nacisté, bylo vám deset let. To je věk, kdy už si dítě leccos pamatuje. Vzpomínáte si na události osudné noci?

V deseti letech příliš nevnímáte, co se děje kolem vás. Měla jsem svůj dětský svět, kamarády, školu. Na tu noc ale nikdy nezapomenu. Náš dům stál jako první při příchodu do obce, proto si ho gestapáci vyhlédli už před přepadením Lidic a zřídili si v něm štáb. Přišli k nám v noci 9. června, slyšeli jsme hrozné rány na vrata, rozbili je pažbami, začali řvát a pak nás vyhnali.

Lidice si připomněly krutý osud obce. Od jejího vyhlazení uplynulo 77 let

Odvedli nás na Horákův statek, k ránu tam začali přicházet lidičtí muži. Vojáci pak odvedli tatínka, 10. června jsem ho viděla naposled, ani jsme se nemohli rozloučit. Děti a ženy odvedli do školy. Všichni naříkali. Nevěděli jsme, co se děje, nikdo nám nic neřekl. Odtud nás odvezli do kladenské reálky, kde jsme zůstali tři dny. Tam došlo k tomu nejhoršímu, co může člověka potkat: matkám odebrali jejich děti. Mámy je bránily, ale kladenský gestapák vystřelil do stropu na výstrahu, aby je pustily, jinak by je odtrhli násilím. To se mi pořád vrací.

Vy jste pak skončila v Lodži a maminku odvěkli do Ravensbrücku. Co se dělo tam?

Měla jsem ještě bratra. Když jsme byli v tělocvičně kladenské školy, projevila se gestapácká důslednost. Zjistili totiž, že bratrovi bylo přede dvěma měsíci patnáct let, stejně jako jeho kamarádovi. To už podle nich byli muži, z reálky je odvezli a 16. června je v Praze popravili. My ostatní jsme skončili v Lodži v jedné tovární hale. Bylo nás 89 dětí ve věku od třinácti měsíců do 15 let u chlapců a 16 let u dívek. Byly tam dvě místnosti, holé zdi. Na Kladně byla aspoň sláma, ale tady jsme spali na studené podlaze. Nic jsme s sebou neměli, jen oblečení. V něm jsme chodili i spali.

Chápali jste svou situaci, důvod, proč jste se ocitli v lágru?

Nevěděli jsme vůbec nic. Byla nám zima, byli jsme špinaví a měli hlad. Nejhorší to bylo s nemluvnaty, nemohli jsme jim nijak pomoci. Mohli jsme akorát na dvůr. S námi tam byla polská ošetřovatelka paní Makowská. Ta dala starším dětem několik korespondenčních lístků, aby mohly tajně napsat domů a pozeptat se po osudu svých rodin.

Takže jste se dověděli, že Lidice byly srovnány se zemí?

Nevím, jak to s těmi lístky dopadlo, protože už jsem tam pak nebyla. Přišlo vedení tábora a začal výběr. Museli jsme si sednout na zem. Byl tam Němec v zelené uniformě a vysokých kožených holínkách. V ruce měl ukazovátko, kterým si švihal do bot. Chodil mezi námi a vždycky ukazovátkem někomu klepl na rameno. Označené dítě vystoupilo.

Bylo vybráno sedm dětí, šest děvčat a jeden chlapec. Já jsem byla mezi nimi. Odvezli nás do dalšího tábora v bývalém klášteře, ale ten už byl lepší, byly tam sprchy, slavníky s dekami. Odtud jsme byli transportováni do dětského domova u Poznaně. V roce 1943 jsem se pak dostala do německo-polské rodiny. Pan Schiller byl Němec, jeho manželka Polka. Nebyl v NSDAP, což je zvláštní, protože gestapáci dávali děti na převýchovu hlavně do prověřených rodin. Měla jsem štěstí, že jsem se dostala k lidem, kteří měli děti rádi, protože sami je neměli.

Za války dřel v továrně, uprchl. Karla Růžičku od smrti zachránila němčina

Dá se říct, že v té hrůze k vám byl osud vlastně příznivě nakloněn?

Gestapákovu klepnutí ukazovátkem na moje rameno mě vrátilo zpátky do života.

Mluvila jste s paní Schillerovou někdy česky, když byla Polka?

To nepřípadalo v úvahu. Už v dětském domově jsme museli mluvit jenom německy. Když neslyšíte slovo česky, v dětství se vám ta původní řeč vykourí z hlavy. Já jsem byla v Německu čtyři roky a po návratu domů jsem česky nemluvila. Dostala jsem také německé jméno, byla ze mě Ingeborg Schiller.

O osudu svých blízkých jsem se dověděla až v roce 1945. Tehdy v lednu jsme z Poznaně odešli do meklenburské oblasti, kde mě zastihl konec války. Zůstala jsem tam skoro rok. Maminka byla s babičkou v Ravensbrücku a Novém Brandenburku, vlastně pár kilometrů ode mě, ale pochopitelně jsme o sobě nevěděly. Pak se přeživší začali vracet domů. Všichni se ptali, kde jsou děti.

Galerie

 [134 fotografií](#) ›

Připomínám, že 28. října 1945 vyšel zvláštní oběžník ministerstva vnitra, který byl výzvou k pátrání po odvečených lidických dětech i nacistech, kteří měli lidický zločin na svědomí.

Byla zřízena repatriační komise, v níž působily i dvě lidické ženy. V Berlíně vznikl podobný orgán, byly vydávány pátrací oběžníky, výzvy v novinách a rozhlase. Pan Schiller si v novinách přečetl svoje jméno, tak mě vzal a odvezl do Berlína. Tam jsem poprvé slyšela, že Lidice už neexistují, tatínka popravili, babička zahynula v Ravensbrücku a maminka se vrátila s podlomeným zdravím.

Kde jste se setkaly?

V nemocnici v Krči, kde ležela od května 1945 do 9. prosince 1946, kdy zemřela. Lidice už neviděla. To, co se stalo, znala jen z vyprávění a z fotografií.

Po její smrti jste zůstala úplně sama a bez domova. Jak jste se s tím vyrovnala?

Maminka si přála, aby se mě ujala tatínkova sestra, která pocházela také z Lidic. Měla tři děti a nevrátilo se jí ani jedno. Ta mě vychovávala. Nebylo to jednoduché pro mě, ale ani pro ni. Moje přítomnost jí neustále připomínala, že já jsem se vrátila, zatímco její děti ne. Měly jsme se rády, ale žily jsme vedle sebe, neměly jsme mezi sebou to pouto, jaké je mezi mámou a dcerou. Strašně si tety vážím, že se o mě postarala, ale ten vřelý vztah mezi námi nebyl. Mámu vám nikdo nenahradí, ta je jenom jedna.

„Válečná nevěsta“ z Anglie zůstala: Horší než v 50. letech to tu být nemůže

Celý život jste pak musela žít s tím, čím jste vy a vaše rodina prošly. Absolvovala jste stovky besed především s mladou generací, abyste jim o tom vyprávěla. Kdy jste s tím začala?

Besedy začaly dělat naše ženy. Jednou mě Alenka Příhodová požádala, abych s ní jela do Plzně. Pamatuji si, že to bylo v roce, kdy Gagarin vzlétl do kosmu. Styděla jsem se, ale pořadatelé chtěli, abych něco řekla. Osmělila jsem se a pak už jsem to brala jako samozřejmost. Hlavně když jsem dělala tajemnici zdejšího Národního výboru. Jezdila jsem po republice, a hlavně školní výpravy přijížděly do Lidic. Nejvíc jsem si cenila pozornosti dětí. Není snadné je udržet soustředěné. Byla jsem ráda, když poslouchaly a měly spoustu otázek.

Dělala jste to proto, že byla taková doba a podobné požadavky přicházely shora, nebo jste to brala jako posláním svého druhu? Určitě to souviselo i s mou prací tady na úřadě. Pak ale přicházely spontánně požadavky ze škol, nemyslím, že by jim to někdo nařizoval. Považovala jsem za svou povinnost podat mladým lidem svědectví o tom, co se za války dělo. Potřebovala jsem jim říct, aby si vážili svého života, rodiny a domova. To je místo, kam se kdykoli mohou vrátit. Nebylo to vždycky snadné. Když jsem vyprávěla o tragédii lidických dětí, které zahynuly strašným způsobem byly udušeny plynem ve speciálním autě tak se mi všechno vracelo.

Proč je podle vás důležité, aby se na to nezapomnělo?

Od války uplynulo mnoho let, ale ve světě je pořád hodně utrpení, stále se někde válčí. Spousta dětí živoří a umírá, protože nemají co jíst. Jsou to bytosti, které nikomu neublížily, jen se narodily a chtějí žít. Doba je bohužel taková, že jim to někde ne-umožňuje, a to bolí.

Galerie

 [12 fotografií >](#)

Kdyby o osudu Lidic vědělo i dnes co nejméně politiků, třeba by to zachránilo aspoň několik stovek životů nevinných dětí...

Náš příběh se dostal do světa brzy po válce. Jsme hrdí na to, že dokonce v Latinské Americe dali rodiče svým dcerám jméno Lidice. Několik takových děvčat jsme tu přivítali, když bylo kulaté výročí. Té vzájemnosti přes kontinenty si moc ceníme.

Některé kroky mají fatální následky. K vypálení Lidic došlo po atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha, byť stopa do vaší obce byla falešná. Vzkaz Václava Říhy Anně Maruščákové nebyl žádnou šifrou, ale osobním dopisem. Ačkoli to Němci věděli, vybrali si Lidice pro demonstraci síly a vyhladili je. Jeden tragický příběh je podle historika Vojtěcha Kyncla spojen i s vaší rodinou. Podle něj vaše matka udala svoji nájemnici židovského původu Štěpánku Mikešovou, kterou poté deportovali do koncentráku, kde zahynula. Víte o tom?

Paní Mikešová bydlela u nás v domě, ale moc se tam nezdržovala. Nevěděla jsem, kdy ji od nás odvedli.

Na základě udání už 2. června 1942.

Pan Kyncl mi sdělil, že moje maminka přišla na četnickou stanici v Buštěhradě a prý tam řekla, že si mají paní Mikešovou odvést, nebo půjde na gestapo a udá ji. Ukázal mi policejní přihlášku podepsanou tatínkem, která potvrzuje, že u nás bydlela. Vyprávěl mi, že se s ní maminka pohádala kvůli nějaké cíše, kterou pro ni měla šít. Na to si vůbec nepamatuji. Já ho poslouchala a nebyla jsem schopna slova, vůbec jsem si to neuměla představit.

Pátrala jste po tom, co se tehdy mohlo stát?

Ne. Pan Kyncl mi řekl, že Štěpánku Mikešovou od nás vyváděli četník Ressler a pan Cába, který chodil s Miluškou Říhovou, jež bydlela vedle nás. O této události se ale za celou dobu nikdy nezmínila. O teorii pana Kyncla věděl tehdejší ředitel Památníku Lidice pan Červencel, ale jinak se o tom nemluvilo. Až pak to vyšlo v Kynclově knize. O tom mi řekla paní starostka Kellerová. Začali tedy po tom pátrat a ujal se toho historik a archivář Vojtěch Šustek. Vzal to opravdu do hloubky.

Děti popravených vlastenců nacisté uvěznil. Eva Merclová byla jedním z nich

Byl v kladenském archivu i v archivu gestapa v Praze. Přišel na to, že Evžen Ressler půl roku po válce sepsal tohle udání. Zřejmě si tím chtěl vylepšit posudek, možná se zachránit, protože po těchto lidech se šlo. Paní redaktorko, já jsem

bydlela s rodinou tady v Lidicích. Kdyby moje maminka udělala to, co říká pan Kyncl, myslíte, že by se nenašel nikdo, kdo by mi to dal najevo? Naše ženy v roce 1947, když byl souzen velitel kladenského gestapa Wiesmann, svědčily u soudu a všechno sledovaly. Kdyby moje maminka udala židovku, myslíte, že by se tím souzení nacisti nepochlubili, že by to nevytáhli jako důkaz kolaborace místních lidí? To se nikdy nestalo. Pan Šustek přinesl důkazy, že maminka je nevinná a nikoho ne-udala. Pan Kyncl se spokojil s prohlášením četníka Resslera, které nebylo ani podepsané.

Ve veřejném prostoru se objevuje i názor, že lidické ženy a děti, které se vrátily domů, si ze svého osudu udělaly...

Povolání? Ano, to je výrok pana doktora Kyncla. Já jsem to tak nikdy nebrala. Vrátila jsem se a byla jsem šťastná, že jsem přežila.

Vzpomínala jsem na ostatní, kteří zahynuli. Považovala jsem za svou povinnost děti seznamovat s jejich i svým osudem. Aby nezapomněly. Ony teď mají šťastné dětství, domov, ze srdce jim to přeji. Lidické děti o to byly ochuzené. Když jdu na pietní území k pomníku, dívám se na ty obličeje, myslím na své bývalé kamarády a říkám si: Co by asi dnes z vás bylo, kdybyste měli možnost vrátit se do Lidic?

Zdroj: Deník

Osm přeživších lidických dětí napsalo 14. října dopis nejvyšším ústavním činitelům, v němž jim oznamují, že přerušují spolupráci s Památníkem Lidice. „K tomuto bolestnému rozhodnutí nás vede zkušenost s ředitelkou M. Lehmannovou, které je naše konkrétní utrpení a utrpení našich rodin naprosto lhostejné a která nezná, nectí a překrucuje fakta o lidické tragédii,“ píše se v něm. Co vám paní ředitelka udělala?

My jsme byli 10. června v kladenské reálce, v duchu jsme se opět loučili s našimi maminkami, na místo, kde jsme s nimi naposled byli, jsme kladli kytičku. A večer ČT odvysílala reportáž, kde jsem byla znectěna. Když se natáčela, volala mi paní ředitelka Lehmannová, jestli bych nepřišla do Památníku, protože pan redaktor se bude ptát na paní Mikešovou. Jakmile padlo tohle jméno, odmítla jsem, neboť otázka paní Mikešové pro mě v té době byla vyřešena: měla jsem v ruce doklad historiků Šustka a Čvančary, že maminka je nevinná. Reportáž jsem dodnes neviděla, dcera mi ji neukázala, protože se o mě bála, zazněly tam strašné věci.

Volala jsem ale do Památníku a paní ředitelce jsem řekla, že na základě té reportáže, která mi hrozně ublížila, přerušuji s Památníkem styky a nebudu na besedy chodit. Paní ředitelka nechápala, proč to dělám. Řekla jsem, že kdyby ji nebo její mrtvou mámu někdo očernil v televizi, taky by si to nenechala líbit. Paní Lehmannová ale naznačila, že se diví, protože ta reportáž se mě vlastně netýká. Takže oni mě znectí a já mám dělat, že se nic nestalo a pokračovat ve spolupráci s Památníkem, který se mé rodiny vůbec nezastal? Nejvíc mi je líto, že už nebudu jezdit za dětmi do škol, s nimi jsem se scházela moc ráda.

Potřebujeme si popovídat. Sovětští agenti jí odvěkli dědečka do gulagu

Otevřený dopis nejvyšším ústavním činitelům České republiky a ministru kultury České republiky

Vážený pane prezidente České republiky,
Vážený pane předsedo Senátu Parlamentu České republiky,
Vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny České republiky,
Vážený pane předsedo Vlády České republiky,
Vážený pane ministře kultury České republiky,

My, kteří jsme přežili vyvraždění a vypálení obce Lidice německými nacisty, Vám tímto otevřeným dopisem dáváme na vědomí, že s hubokou lítostí a s pouty nespravedlnosti a palčivé křivdy **přerušujeme spolupráci s Památníkem Lidice**, který má z pověření českého státu chránit vzpomínku na vyhlazení naší obce a na utrpení lidických občanů. Zároveň se připojujeme k rozhodnutí paní Jarmily Doležalové, poslední přeživší z Ležáků, která spolupráci s Památníkem Lidice přerušila již před delší dobou. K tomuto bolestnému rozhodnutí nás vede zkušenost s ředitelkou M. Lehmannovou, které je naše konkrétní utrpení a utrpení našich rodin naprosto lhostejné, a která nezná, necítí a překrucuje fakta o lidické tragédii. Za těchto okolností je další spolupráce s Památníkem v rozporu s osobním svědomím každého z nás. Po utrpení, které jsme prožili, a o kterém přes nezměrnou bolest celý život vyprávíme na besedách s mladšími generacemi, jsme se s nástupem nové ředitelky, dosazené bývalým ministrem Hermanem, stali jen trpěnými, bezvýznamnými a znevažovanými doplňkem činnosti Památníku navenek.

Nechceme nadále bezmocně přihlížet zveřejňování nepravdivých informací, polopравd a výslovných lží. Srdce se nám svírá při veřejném odsuzování našich mrtvých matek, které se nemohou bránit, a které se snažíme, zatím bezvýsledně, bránit my sami. Slzy nám tečou na hrobě lidických mužů, kterým první pomník postavili v červnu 1945 vojáci Rudé armády, a kde si dnes Památník „nepřeje“ při pietní vzpomínce přítomnost lidí s nápisy v azbuce na oděvech. A co cítíme ve chvílích, kdy děti i učitelé „vzdělává“ jménem státního Památníku Lidice historik, který povyšenecky uvádí, že „být lidickou ženou se postupem doby stalo povoláním“, na to při vzpomínce na vyprávění našich matek o krutostech nacistů v Gymnáziu Kladno, v koncentráku a při pochodech smrti slova nestačí.

Psát otevřený dopis nejvyšším ústavním činitelům je pro nás opravdu velice těžké. Činíme tak až poté, co nám jeden z ústředních orgánů státní správy v reakci na naši stížnost doporučil, abychom prokazatelně lži a nepravdy o lidické tragédii, o nás a našich rodinách řešili na úrovni „historicko-vědeckého zkoumání“, popřípadě se pro naše zemřelé předky domáhali spravedlnosti u soudu. Podotýkáme, že nejmladšímu z nás je 77 let! Tvář i tvář Vám občany, urychleně zjednali ve státní organizaci Památník Lidice nápravu. Jen tak se snad ještě budeme moci s čistým svědomím navrátit ke spolupráci s Památníkem a být znovu součástí připomínky německého nacistického zvrstvá, které se už nikdy nesmí opakovat.

Vážení ústavní činitelé, zároveň vás chceme ujistit, že se besedám a setkáním s mládeží a občany naší vlasti nebráníme a i nadále budeme sdílet vzpomínky na naši smutnou minulost, avšak ne v tuto chvíli ve spolupráci s Památníkem Lidice.

V Lidicích, dne 14. října 2019

Věra Čepelová, 84 let	<i>Čepelová V.</i>	Veronika Rýmonová, 77 let	<i>V.R.</i>
Jana Hanzlíková, 77 let	<i>Hanzlíková J.</i>	Libuše Součková, 77 let	<i>Součková L.</i>
Pavel Horešovský, 77 let	<i>Horešovský P.</i>	Marie Šupíková, 87 let	<i>Šupíková M.</i>
Jiří Pítin, 77 let	<i>Pítin J.</i>	Václav Zelenka, 81 let	<i>Zelenka V.</i>

Proč svoje podpisy připojili i ostatní přeživší?

Máme tady Svaz bojovníků za svobodu, který se za mě postavil, stejně jako obecní úřad.

Projednávalo se to na schůzi a všichni byli na mé straně.

Na reportáž Miroslava Petráčka V předvečer tragédie, kterou odvysílal pořad Reportéři ČT letos 10. června, podaly starostka Lidic Veronika Kellerová a předsedkyně OV ČSBS Jana Bobošíková stížnost Radě pro rozhlasové a televizní vysílání. Ta ale žádné novinářské pochybení neshledala a uvedla, že „všechny zdroje použité v reportáži jsou doložené a jejich užití je možné považovat za odůvodněné“. Dále doporučuje, že pokud se cítíte poškozena, „máte použít prostředků soukromoprávní ochrany“. Budete se soudit?

Byla tady jedna právnička, ale to není věc k soudu. Oni tou reportáží podle mě nechtěli uctít památku Lidic, ale vzbudit senzaci. V té době už věděli, že maminka byla očištěna, a přesto to odvysílali. To beru jako nehoráznost a neúctu k lidickým obětem, které leží tady ve společném hrobě.

Jak by na váš dopis měli ústavní činitelé zareagovat?

Měli by se tím zabývat, něco podniknout a nenechat to jen tak být.

Co by mohlo změnit vaše rozhodnutí nespolupracovat s Památníkem Lidice?

V první řadě by se musela změnit práce Památníku a snad i myšlení paní ředitelky Lehmannové.

♦ Rozhovory, Výběr Deník, Praha, rodina, památník, Berlín, válka,

Lodž, nacismus, Německo, Koncentrační tábor Ravensbrück, Lidice
Roman Gallo

Zprávy z Česka do e-mailu

Odesláním souhlasím se Všeobecnými smluvními podmínkami a beru na vědomí Zásady zpracování osobních údajů spol. VLTAVA LABE MEDIA a.s.

Hlavní zprávy

Státy EU

 5

Prezidentský život Pellegriniho: Bez první dámy, ale s věrným přítelem po boku

Od soboty má Slovensko definitivně nového prezidenta. Do úřadu byl 15. června uveden zvolený...

Vesmír

📷 5

V neděli bude možné pozorovat unikátní jev: Měsíc v konjunkci s hvězdou Spica

Pozorování dalšího nebeského jevu v Česku přichystá červnová obloha už v neděli večer. Dojde ke...

Historie

📷 8

Mám tam kámoše, vy šmejdi! Před 80 lety vydržel Londýn nejhorší nálet střel V-1

V noci z 15. na 16. června 1944 se hlavní město Británie stalo terčem vůbec nejhoršího náletu...

Regiony

📷 6

Autostopem přes 18 států. Dobrodruh z Plzně objel se svou fenkou svět

Po světě cestuje už devět let a většina jeho výprav začínala v Plzni. Podnikl dvě cesty kolem...

Státy EU

Smažák za dvě stovky? V Chorvatsku se dá najíst za stejné peníze jako v Česku

Jak Chorvatsko zdražilo? Deník přináší orientační přehled cen na Jadranu. Od jídel v restauraci...

Krimi

📷 37

EXKLUZIVNĚ

Příběh vraha z úřadu práce: Jiří Dvořák nenáviděl ženy, poprav měl v plánu víc

Jiří Dvořák je doživotně odsouzený vrah. V roce 2021 přišel na úřad práce na pražských...

Komentáře

6

Bohaté Česko prohrává své pohraničí i vnitřní periferie

Mapa prosperujících částí naší země připomíná pomnichovskou druhou republiku.

Černá a bílá

31

Potřebujeme veřejnoprávní televizi a rozhlas? Hlasujte, napište nám své názory.

Veřejnoprávní média, Český rozhlas a Česká televize, jsou placeny z příspěvků občanů. Říká se jim...

Svět

Ruské válečné lodě zakotvily u Kuby: Co vše se ví, jaký je důvod, co na to USA

Na přátelskou návštěvu mezi vojenskými manévry v Karibiku se v přístavu u kubánské metropole...

Architektura

📷 10

U Zlína vznikl unikátní dům à la stodola. Krásně zapadá mezi les a ostružiníky.

Zajímavá pasivní dřevostavba vyrostla v okrajové části Zlína s názvem Velíková. Zvenčí je to tak...

k Kondice

Velký horoskop na únor 2024. Jestli jste něco odkládali, teď je čas to řešit

Všichni si pomalu zvykáte na Pluto, který se přesunul do Vodnáře, kde se během února setká s...

Doma

📷 5

Moravská Amazonie: Evropský unikát, kde žijí modré žáby i černý čáp

Moravská Amazonie - takovou přezdívku dostalo území na jihu Moravy, kde se s trochou fantazie...

🏠 Dům a zahrada

Brzy nás čeká letní řez ovocných stromů. Podívejte se, jak ho správně provést

Chcete zvýšit úrodu ovocných stromů? Udělejte letní řez, díky kterému bude ovoce lépe dozrávat,...

Automagazín

📷 10

Monstrum s obřími výfuky předčasně uzavřelo závodní éru Tatry 603. Přišel zákaz

Závodní historie elegantních Tater 603 není příliš známa. Vždyť už je také stará přes pět desítek...

☕ Kafe

Exmanželka mu zradu neodpustila: Zdena na pohřeb Eduarda Krečmara nedorazila

Legendární český textař Eduard Krečmar zemřel po dlouhé těžké nemoci ve věku 81 let. Jeho...

Věda a technika

Jaké bude počasí o prázdninách? Dagmar Honsová ví, kdy čekat tropy.

Meteorologické léto trvá už dva týdny a to astronomické se kvapem blíží. Přesto je počasí v Česku...

 iReceptář

Hortenzie: Pozor na chyby při jejich řezu, některé ho nesnesou, nezničte si je!

Nevíte si rady s řezem hortenzie a bojíte se chyb? Tyto nádherné keře pokvetou i bez řezu, ale ty...

Společnost

Modelka Denisa Dvořáková: Lidé si mě pletou se zpěvačkou Bárou Polákovou

Doba se mění a s ní i svět modelingu. Už dávno neplatí, že po třicítce jsou modelky zralé na...

Zdraví

10 příznaků, které varují před cukrovkou 2. typu. Poznejte ji i bez lékaře

Jedním z nejzávažnějších hromadně se vyskytujících onemocnění je cukrovka 2. typu. V České...

Zahrádkaření

📷 4

Jediná chyba a roubovaná zelenina přijde vniveč. Pěstitel vysvětluje proč

Roubovaná zelenina je mezi zahradníky hitem. Řada z nich ale dělá jednu zásadní chybu. Přicházejí...

